

Arrest

nr. 177 652 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die *loco* advocaat L. GADEYNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn met de Iraakse nationaliteit. U bent een Sjiitische moslim, geboren op 4 april 1977. U bent geboren in Najaf en heeft hier tot uw vertrek uit Irak gewoond. U bent getrouwd op 26 april 1997 met S.S., waarmee u vijf kinderen kreeg, namelijk A., Mo., H., A. en N.. In 2010 kocht u een huis voor u en uw gezin in de wijk Hay al Ansar in Najaf.

U begon op 25 augustus 2012 te werken voor The Cooperative Housing Foundation (CHF), een internationaal bedrijf dat leningen verstrekt aan burgers. U werkte hier als chauffeur, waarbij u de directeurs van het bedrijf naar de verschillende kantoren moest rijden en de bedienden die de aanvragen behandelden naar de projecten bracht. Het bedrijf veranderde zijn naam in 2014 naar Vitas.

Op 1 juli 2015 kwam uw buurman, K.O., naar u en vroeg u om hem te helpen om een lening te verkrijgen. U informeerde hem dat hij gewoon de procedure moest volgen en dat u hem verder niet kon helpen. De aanvraag voor de lening werd geweigerd en op 4 juli 2015 kwam K. naar u. Hij vroeg of u voogd zou worden van zijn project om zo alsnog een lening te krijgen. Wederom moest u hem teleurstellen, aangezien u hem niet kon helpen omdat het verboden was voor werknemers om als voogd te fungeren voor een project en omdat K. reeds een weigering had gekregen. K., die regelmatig dronk en een neef had bij Asaib Ahl al-Haq (AAH), bedreigde u. Hij zei dat hij u ging vermoorden omdat hij dacht dat u ervoor gezorgd had dat zijn project geweigerd was.

Eén dag later, op 5 juli 2015 vond u 's morgens een dreigbrief onder de ruitenwisser van uw wagen. De dreigbrief was van AAH en stelde dat u uw huis moest verlaten binnen de 48 uur. U ging naar uw werk en toonde de brief aan uw directeur. Die stelde u gerust, nam een kopie van de brief en gaf de originele brief terug aan u. Hij liet u verder werken. Toen u thuis kwam toonde u de brief aan uw vrouw en aan uw broer. Uw broer overtuigde u om te vertrekken en u besloot bij uw oom te gaan wonen in de al Jimouri wijk in Najaf. Hier bleef u tot uw vertrek uit Irak.

Ongeveer midden augustus 2015 vroeg u aan A.Z., de buurman die tegenover u woonde in al Ansar, of hij met K. zou gaan praten aangezien A.Z. en K. het goed met elkaar konden vinden. A.Z. vroeg of K. verantwoordelijk was voor de dreigbrief. K. zei dat hij voor de dreigbrief had gezorgd. Hij had tegen zijn neef, M. die lid was van AAH, gezegd dat u slecht had gesproken over AAH en met de Amerikanen werkte. Op 20 augustus 2015 kreeg u telefoon van Za., de zoon van A.Z. en goede vriend van uw zoon, en hij vertelde u dat mensen in het zwart gekleed de deur van uw huis hadden vernield, en dat AAH uw huis had opgeëist. K. had de toestemming gekregen van AAH om in uw huis te wonen.

Op 22 augustus 2015 werd u ontslagen bij CHF. Uw directeur zei tegen u dat het te gevaarlijk was om u te laten werken aangezien u een bedreiging had gekregen van AAH. Hij zei dat u een mogelijk doelwit bleef, waardoor u geen mensen meer veilig kon rondrijden. U besloot te vertrekken en op 24 augustus 2015 nam u het vliegtuig vanuit de luchthaven van Najaf naar een u onbekende stad in Turkije. Op 29 augustus 2015 vertrok u naar Griekenland. U bleef in Griekenland tot 8 september 2015, waarna u via Macedonië, Servië en Hongarije op 12 september 2015 aankwam in Oostenrijk.

U belde naar uw vrouw om te vertellen dat u veilig was aangekomen. Uw vrouw informeerde u dat uw zoon H., een week nadat u vertrokken was uit Irak, ontvoerd werd door K.. Uw zoon werd 2 dagen vastgehouden, waarvan hij de eerste dag vastgebonden en geslagen werd. De tweede dag hebben ze hem met rust gelaten, waarna ze hem vrij lieten aan uw oud huis. Nadien stuurde K. foto's van H. terwijl hij vastgebonden was naar uw andere zoon M.. Deze stuurde die foto's door naar uw vrouw, die ze op haar beurt naar u doorstuurde. U belde met H., maar deze kon zich niet veel herinneren. U reisde verder via Duitsland naar België, waar u op 14 september 2015 bent aangekomen en op 15 september 2015 hebt u asiel aangevraagd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw woonkaart, uw werkbadge van CHF international, uw huwelijksakte, een bewijs dat de eigendom van uw huis op naam van uw vrouw staat, de dreigbrief die u op 5 juli 2015 gevonden heeft, de identiteitsbewijzen van uw familieleden, een kopie van de 1ste pagina van uw paspoort en 5 foto's van de ontvoering van uw zoon.

B. Motivering

U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u vreest vermoord te worden door leden van Asaib Ahl al-Haq (AAH) omdat u uw buurman niet kon helpen bij het verkrijgen van een lening bij uw werkgever, namelijk CHF international. Hierdoor is uw buurman bij zijn neef, die lid is van AAH, gaan vertellen dat u slecht gepraat zou hebben over AAH en dat u voor de Amerikanen werkte waardoor u problemen zou gekregen hebben met AAH. Op basis van uw verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier wordt door de het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Allereerst kan er gesteld worden dat er serieuze vraagtekens gezet kunnen worden bij de door u aangehaalde oorzaak van uw problemen. U verklaart namelijk dat al uw problemen begonnen zijn toen u uw buurman niet kon helpen met het bekomen van een lening bij CHF international (CGVS, p.9 en 13-14). U bent er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u wel degelijk voor CHF international werkte, laat staan in de periode die uw vertrek uit uw land voorafging. Zo antwoordt u op de vraag of CHF een NGO is dan wel een bedrijf dat winst wil maken, dat CHF een bedrijf is dat winst wil maken (CGVS, p.5). Op de achterkant van de badge die u voorlegt als werkbadge, staat echter dat het een NGO is, en meer specifiek geven verschillende bronnen (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) aan dat het gaat om een non-profit organisatie. Ook kan u niet aangeven waar de afkorting CHF voor staat (CGVS, p.5) of wat de betekenis is van de afkorting van de afdeling ACSI waar

u werkte (CGVS, p.7). U verklaart dit door te stellen dat u geen Engels spreekt en dat u gewoon chauffeur bent en dat u uw badge moest tonen aan een checkpoint (CGVS, p.7). Deze verklaring is echter niet afdoende. U slaagt er namelijk wel in om gedetailleerd uit te leggen hoe de procedure voor het aanvragen van een lening in zijn werk gaat (CGVS, p.5) en specifiek hoe de procedure in zijn werk gaat bij een versnelde procedure (CGVS, p.10-11). Als u wel degelijk in staat bent te beschrijven wat de specifieke inhoud is van het werk dat door anderen in het bedrijf uitgevoerd wordt, kan er van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u ook weet waarvoor de afkortingen in het bedrijf staan en of het bedrijf een NGO is of niet.

Daarbovenop komt nog dat u in uw verklaringen ook steevast over CHF praat (CGVS, p.4-5), en vermeldt u dat ook wel de naam Vitas af en toe gebruikt wordt (wat overeenstemt met informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Informatie beschikbaar op het CGVS stelt dat de naam CHF international in 2012 veranderd is in Global Communities. Niettegenstaande op de website van Global Communities bij de mededeling van de naamsverandering staat dat de naam CHF nog twee jaar na dat bericht van 15 oktober 2012 samen met de naam Global Communities gebruikt zal worden (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), kan het toch opmerkelijk genoemd worden dat u nergens melding maakt van deze nieuwe naam. Sterker nog, specifiek gevraagd of CHF, naast Vitas, nog een andere naam heeft, zegt u van niet (CGVS, p.5). Gezien de naamsverandering bekend is gemaakt op 15 oktober 2012, niet zo lang na uw indiensttreding bij dit bedrijf, namelijk op 25 augustus 2012, kan er van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u ook die naam al gehoord heeft.

Door de naamsverandering van CHF international naar Global Communities, kan het op zijn minst merkwaardig genoemd worden dat uw werkbadge, die u voorlegt, nergens melding maakt van deze naamsverandering. U verklaart namelijk zelf dat deze badge jaarlijks vernieuwd werd (CGVS, p.5 en 6). Gezien de recente naamsverandering kan er aangenomen worden dat een vernieuwde badge, ook de nieuwe naam en het daarbij passend logo zou dragen. Dit is echter niet het geval. Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat Global Communities via facebook en hun eigen website, wel al promotie voert door gebruik te maken van hun nieuwe naam en logo (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat uw werkbadge mogelijk vervalst is. Hierbij kan verwezen worden naar de informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier) die stelt dat corruptie in Irak ingeburgerd is, waardoor het verkrijgen van valse documenten erg makkelijk is. Bovendien is het relatief eenvoudig een werkbadge na te laten maken, aangezien het geen officiële stempels of watermerken bevat. Daarbij komt dat er enkele schrijffouten op de achterkant van de door u voorgelegde badge staan ("developes" "humanitarians projects"), wat opmerkelijk zou zijn voor een Amerikaans bedrijf. Bovenstaande bevindingen scheppen het beeld dat u niet (recentelijk) bij CHF gewerkt heeft. Aangezien uw werk bij dit bedrijf de rechtstreekse aanleiding vormt van uw problemen, raakt dit de kern van uw asielrelaas, wat dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ernstig ondermijnt.

Ook legt u tijdens uw gehoor op het CGVS verschillende tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal dagen dat tussen de vraag van uw buurman om hem te helpen met de procedure voor de lening, en de uiteindelijke dreigbrief zat. Allereerst verklaart u dat uw buurman K. op 1 juli 2015 naar u gekomen is met de vraag hem te helpen een lening te verkrijgen. U heeft hem gezegd dat hij de normale procedure moest volgen en 5 dagen later kreeg hij bericht van de supervisor van CHF dat zijn aanvraag geweigerd werd, waarna hij naar u gekomen is om te vragen of u als voogd voor zijn project wou optreden. U weigerde, waarna hij u met de dood bedreigde. Op 5 juli 2015 vond u de dreigbrief onder de ruitenwisser van uw auto (CGVS, p.9). Specifiek gevraagd wanneer K. naar u gekomen is om voogd te worden van zijn project, antwoordt u dat dit gebeurde 6 dagen nadat hij voor de eerste keer naar u gekomen was (CGVS, p.11). Dit wil zeggen dat K. naar u thuis is gekomen op 6 of 7 juli 2015 om te vragen of u voogd zou willen worden. Gevraagd hoeveel dagen nadat u geweigerd hebt voogd te worden van K. u de bedreiging gekregen heeft, verklaart u eerst 6 dagen, waarna u uzelf corrigeert en zegt dat het slechts 5 dagen zijn (CGVS, p.11). Gezien dit resulteert in een totaal van 11 dagen die tussen het eerste verzoek op 1 juli 2015 en de uiteindelijke dreigbrief zitten, en u verklaart dat u de dreigbrief op 5 juli 2015 kreeg, moet vastgesteld worden dat u hier incoherente verklaringen aflegt. Gevraagd of u nog eens kon verduidelijken wanneer alles gebeurd is, verklaart u dat K. op 1 juli naar u gekomen is, dat hij de dag erna de aanvraag heeft gedaan, dat op diezelfde dag onderzocht werd of het dossier in orde was, dat op de derde dag het tweede onderzoek gedaan werd en dat hij op de 4de juli een weigering heeft gekregen en naar u is gekomen en dat op de 5de de dreigbrief is gekomen (CGVS, p.11). Nadat u geconfronteerd werd met uw opeenvolgende inconsistente verklaringen, kan u enkel zeggen dat het gebeurd is zoals u gezegd heeft, van 1 juli tot 5 juli (CGVS, p.11). Het vasthouden aan één versie van de feiten, zonder een uitleg te geven vanwaar dit verschil komt, is echter geen afdoende verklaring om deze incoherenties op te heffen.

Daarbij komt dat de verklaringen die u aflegt omtrent de procedure die K. doorliep om een lening te bekomen, onwaarschijnlijk genoemd kunnen worden. U spreekt namelijk de eerste keer over een termijn van 14 dagen voordat CHF het resultaat laat weten aan de aanvrager van een lening (CGVS, p.5). Daarna spreekt u over een verkorte procedure waarbij op 5 dagen het resultaat gecommuniceerd kan worden (CGVS, p.11). U spreekt echter in het geval van K. van een procedure die op 3 dagen afgewerkt werd. U zegt namelijk zelf dat K. de dag nadat hij bij u geweest is de lening aangevraagd heeft (CGVS, p.11). Gezien het die dag 2 juli 2015 zou zijn geweest en hij op 4 juli antwoord heeft gekregen en waarbij u verklaart dat hij een papier had waarop stond dat zijn aanvraag geweigerd werd toen hij naar u kwam (CGVS, p.11), moet opgemerkt worden dat het onwaarschijnlijk is dat in die 3 dagen zo'n ingewikkelde administratieve procedure zich kan voltrokken hebben. U verklaart namelijk dat met de snelle procedure onmiddellijk contact wordt opgenomen met Hilla in Babylon, Irak, en het hoofdkantoor in Libanon (CGVS, p.11). Zelfs met de moderne technologieën waarbij communicatie snel verloopt, is het onwaarschijnlijk dat het indienen van een aanvraag, de verwerking van die aanvraag, het onderzoek naar de aanvraag van die lening, de communicatie met Hilla en Libanon en het communiceren via papieren drager van de weigering met de aanvrager, op 3 dagen zou gebeuren. Dit in combinatie met bovenstaande tegenstrijdigheden maakt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aangezien de aanleiding van deze vervolgingsfeiten uw werk bij CHF en de aanvraag van een lening door uw buur is.

Daarbij komt dat u enkel vage verklaringen kan afleggen omtrent de dreigbrief die u verklaart ontvangen te hebben nadat uw buurman u om hulp zou gevraagd hebben. U verklaart dat in de dreigbrief staat dat u uw huis moet verlaten binnen de 48 uur (CGVS, p.10). Later in het gehoor, wanneer u gevraagd wordt om zo specifiek mogelijk te vertellen wat er in de brief staat, verklaart u dat er iets in stond over bedrijven en de Amerikanen en over 48 uur (CGVS, p.17). U gaf weliswaar aan dat u moe bent, dat uw geheugen niet zo goed werkt en dat u reeds 7 maanden hier bent. Bovendien kan u niet zo goed Arabisch lezen (CGVS, p.17). Ook dit is geen verklaring voor de vaagheden omtrent uw verklaringen betreffende de inhoud van de dreigbrief. U verklaart namelijk dat u alles verteld heeft tegen uw vrouw en broer (CGVS, p.9) en dat uw broer de bedreiging gelezen heeft (CGVS, p.12). Aangezien zowel uw broer, waarvan u verklaart dat hij economie studeert (CGVS, p.12), als uw vrouw, op de hoogte was van de dreigbrief, en uw broer hem gelezen heeft, moet u toch logischerwijs in staat zijn duidelijker te schetsen wat de inhoud van de brief juist is.

De dreigbrief die u voorlegt, en die u verklaart gekregen te hebben, versterkt enkel bovenstaande analyse. De brief bevat enkel een stempel maar geen datum en persoonlijke handtekening. Hierdoor valt zo'n brief makkelijk te vervalsen en kan er dus geen waarde aan gehecht worden. Door bovenstaande bevindingen kunnen uw verklaringen over de dreigbrief, die een belangrijk deel uitmaakt van uw asielrelaas, in twijfel getrokken worden.

Daarbij dient opgemerkt te worden dat documenten op zich niet het vermogen hebben de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Bovendien zijn ook de verklaringen die u aflegt in verband met M., de neef van uw buurman K., op zijn minst onwaarschijnlijk te noemen. U verklaart namelijk dat uw buurman K. het goed kon vinden met zijn neef M. die lid was van AAH (CGVS, p.10). Daarbij verklaart u dat ze samen alcohol dronken, wat verboden was in Najaf (CGVS, p.16). Het kan echter bevreemdend genoemd worden dat een lid van AAH, een streng Sjiitische militie, alcohol drinkt en dit algemeen geweten is. Informatie beschikbaar op het CGVS, stelt namelijk dat AAH de doctrine van de Sjiitische Sadr beweging publiek wil afdwingen. Moqtada al-Sadr zelf, staat bekend als zijnde een radicale Sjiitisch geestelijke die een bevel heeft geschreven waarin negen misdaden staan die strafbaar zijn met de doodstraf, waaronder alcohol verkopen. Dit omdat het drinken van alcohol verboden is volgens de Islamitische theologen, aangezien alcohol het bewustzijn van een gelovige verzwakt. Gezien de sjiitische milities verdacht worden van verschillende voorvallen waarbij winkels waar alcohol verkocht wordt, vernietigd werden (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), is het opmerkelijk dat M. lid zou zijn van zo'n militie. Geconfronteerd hiermee, zegt u dat het normaal is. Dat iedereen daar drinkt en dat het door de nieuwe regering is, dat het verboden is om te drinken (CGVS, p.17). Deze uitleg biedt echter geen verklaring waarom een streng Sjiitische militie, die tegen alcohol is, zou toelaten dat één van zijn leden openlijk (u bent er namelijk van op de hoogte) drinkt. Gezien uw verklaringen omtrent M., en bij uitbreiding AAH, de kern uitmaken van uw asielrelaas, doet dit verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Ook uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Irak doen de wenkbrauwen fronsen. Allereerst legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de plek vanwaar u naar de luchthaven zou vertrokken zijn. U verklaart namelijk eerst als antwoord op de vraag vanuit welk adres u bent vertrokken uit Irak dat dit Hay Al Ansar is. Gevraagd of dit van uw eigen woning is, antwoordt u dat dit inderdaad het geval is en dat u

vandaar naar de luchthaven in Najaf bent gegaan (CGVS, p.7). Nadien verklaart u echter dat u niet van uw eigen huis vertrokken bent, maar van het huis van uw oom, dat 5 minuten verwijderd ligt van uw eigen huis (CGVS, p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat het onmogelijk is dat u van uw eigen huis vertrokken bent, aangezien u na 7 juli 2015 naar het huis van uw oom gegaan bent (CGVS, p.15). Dit is echter geen afdoende verklaring. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten heft de aangehaalde discrepantie niet op.

Daarbovenop kan het erg onwaarschijnlijk genoemd worden dat u niet weet naar welke stad in Turkije u gevlogen bent. U verklaart namelijk dat u niet weet waar het juist was, dat het de eerste keer was dat u in Turkije was en dat u niet goed Engels kan lezen (CGVS, p.7-8). Gevraagd waar u uw tickets geboekt heeft, antwoordt u dat u ze in een kantoor van een reisbureau geboekt heeft. Gezien het vertrek uit uw land van herkomst zo'n drastische en ingrijpende beslissing was, kan er van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte bent van de reis die u afgelegd heeft, zeker aangezien Turkije uw eerste bestemming was na uw vertrek uit Irak. Het feit dat u geen Engels kan spreken of lezen, kan allerm minst een verklaring vormen aangezien u een ticket geboekt heeft bij een reisbureau, waarbij u logischerwijs toch een uitleg zou krijgen in het Arabisch over wat er exact voor u geboekt werd.

Het feit dat u de Belgische asielinstanties uw originele paspoort niet voorlegt, roept ten slotte vragen op. U verklaart dat u uw paspoort in zee gevallen is met het over boord gooien van de bagage nadat de boot water begon te maken (CGVS, p.6). Het kan op zijn minst onwaarschijnlijk genoemd worden dat u zo'n belangrijk identiteitsdocument zomaar in uw bagage steekt en deze dan nog overboord gooit. Dit doet vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt om zo het werkelijke moment van uw vertrek uit Irak, de manier waarop u gereisd heeft, het eventueel bezit van een visum of een verblijf in een derde land te verbergen. Dit doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook aan uw verklaringen omtrent de ontvoering van uw zoon H. kan weinig geloof gehecht worden. Meer bepaald zijn uw verklaringen dat K. H. ontvoerd zou hebben weinig aannemelijk. U verklaart namelijk dat K. geen lid is van AAH. Gezien u aangeeft dat u vreest dat uw familie opgepakt zou worden door AAH (CGVS, p.3), is het bijgevolg vreemd dat K., waarvan u toch verklaart dat hij een slechte reputatie had, niemand hem wilde, hij altijd dronken was en vaak problemen met de politie had (CGVS, p.13), uw zoon zou ontvoeren en deze foto's naar uw familie zou doorsturen. Verder mist de ontvoering en de daaropvolgende bedreiging elke vorm van logica. U verklaart namelijk dat ze uw huis opeisten omdat ze u tegen wilden werken en u wilden vernederen (CGVS, p.13) en dat ze de foto's van de ontvoering van uw zoon opstuurden met de boodschap dat ze uw oudste zoon gingen vermoorden indien u niet zou terugkeren (CGVS, p.16). Het komt echter onwaarschijnlijk over dat AAH u eerst zou weggagen uit uw eigen huis, om u daarna op te roepen om terug te keren om u te vermoorden. Gevraagd hiernaar, verklaart u dat het resultaat was dat ze u wilden vermoorden, daarom dat ze al die stappen doorlopen hebben (CGVS, p.18). Er kan echter verwacht worden van een organisatie met een bepaald niveau van professionaliteit zoals AAH, dat als ze u zouden vermoorden, ze dan niet al die omslachtige stappen zouden uitvoeren.

Daarbovenop speelde de ontvoering van H. zich af een week na uw vertrek (CGVS, p.15). Gezien u ondertussen na uw vertrek op 24 augustus 2015 reeds 9 maanden in België bent, kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat er zich sindsdien geen problemen meer hebben voorgedaan voor uw familie aangezien u de boodschap kreeg dat als u niet zou terugkeren, uw oudste zoon dan vermoord zou worden (CGVS, p.16). U verklaart namelijk dat het goed met hen gaat en dat ze geen persoonlijke problemen meer hebben gehad (CGVS, p.4). Bovendien vernoemt u in het verdere gehoor geen enkele keer dat uw familie nog problemen zou gehad hebben omwille van de ontvoering.

Aangezien er al geen geloof gehecht kon worden aan de aanleiding van uw problemen (cf. supra) en uw vage en onwaarschijnlijke verklaringen omtrent de ontvoering van H., kan er evenmin geloof gehecht worden aan de ontvoering van uw zoon H. door K..

De 5 foto's van de ontvoering van uw zoon hebben geen invloed op de analyse die hierboven werd uitgevoerd. Foto's zijn namelijk makkelijk te ensceneren. Bovendien bevatten de door u voorgelegde foto's geen indicatie van de omstandigheden waarin ze gemaakt werden, laat staan enige indicatie dat uw zoon M. ze van K. zou hebben verkregen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013

verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, meer specifiek Najaf, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van

hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande analyse niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw woonstkaart, uw huwelijksakte, de identiteitsbewijzen van uw familie en het bewijs dat het huis op naam van uw vrouw staat, tonen enkel uw identiteit, de identiteit van uw familie en de eigendomsrechten van het huis waar u woonde. Deze gegevens worden echter niet in vraag gesteld.

Uw werkbadge, de 5 foto's van de ontvoering van uw zoon en de door u voorgelegde dreigbrief werden hierboven reeds besproken (cf. supra)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat hij niet behoorlijk Arabisch kan lezen en helemaal geen Engels spreekt en begrijpt en wijst erop dat hij bij het Amerikaanse bedrijf CHF International/Vitas enkel als chauffeur was tewerkgesteld. Hij stelt dat hij geen opleiding heeft genoten en geen Engels begrijpt, zodat het normaal is dat hij zich niet inlaat met de juridische structuur van zijn werkgever en niet elk door zijn werkgever voorgelegd document kan lezen en begrijpen. Hij wijst erop dat zijn werkbadge geldig was tot 1 oktober 2015 en dus pas dan zou worden vervangen en de nieuwe benaming van de firma zou bevatten. Hij meent dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de eventuele fouten op deze badge. Hij voegt toe dat het niet ongewoon is dat fouten worden gemaakt bij de vertaling van het Arabisch naar het Engels, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat de badge vals is. Daar hij het Engels niet machtig is, kan het hem naar zijn mening niet worden kwalijk genomen dat hij niet weet waarvoor de afkorting van CHF International staat of de letters van de afdeling ACSI. Als chauffeur werkte hij steeds buiten de muren van het bedrijf en was hij niet betrokken bij de administratie, zodat het feit dat hij niet op de hoogte was van de naamswijziging(en) en/of de namen van de verschillende afdelingen binnen het bedrijf volgens hem niet abnormaal kan worden genoemd. Gezien de voorstellen van zijn buurman, heeft hij enkel melding gemaakt van het feit dat hij weet dat er verschillende procedures mogelijk zijn en is hij geenszins in detail getreden, zo stelt verzoeker. Hij was verplicht een antwoord te geven op de hieromtrent aan hem gestelde vragen. Hij wijst erop dat verweerder zichzelf tegensprekt *"waar gesteld wordt dat verzoeker de versnelde procedure tot het bekomen van een lening verkeerd zou hebben voorgesteld, wat aangeeft dat verzoeker, gezien zijn taak als chauffeur, zeker niet op de hoogte kan zijn van de manier waarop de dossiers worden opgemaakt en de procedures die worden gevolgd om leningen al dan niet worden goedgekeurd."*

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in het tijdsverloop, wijst verzoeker erop dat hij in alle eerlijkheid de feiten die aan de oorsprong van zijn vlucht uit Bagdad liggen, heeft verteld, *"waarbij de vraag hoeveel dagen er zijn verlopen tussen de eerste keer dat hij door zijn buur benaderd werd en de dag dat hij de dreigbrief vond en zijn uiteindelijke vlucht eigenlijk niet relevant is"*. Hij stelt dat de tijdens zijn gehoor aan hem gestelde vragen niet altijd juist werden begrepen en dat er "miscommunicaties" zijn gebeurd bij de vertalingen *"waaromtrent hij evenwel geen incident(en) heeft willen maken"*. Hij wijst er tevens op dat er in Irak niet even precies wordt omgegaan met het begrip "tijd" als in België, zodat hij aan *"de vragen omtrent dit of dat tijdsverloop"* minder aandacht heeft geschonken. Voorts haalt verzoeker aan dat *"dergelijk verhaal"* traumatiserend werkt en dat, naast de noodzaak te moeten vluchten, de realiteit waarbij hij zijn echtgenote en kinderen diende achter te laten bijzonder moeilijk om dragen is, temeer hij tijdens zijn vlucht op de hoogte werd gebracht van de ontvoering en mishandeling van zijn zoon. Dit alles is volgens hem enorm belastend voor de psyche en moraal en heeft een negatieve invloed op het concentratievermogen en het geheugen. Hij meent dat hem niet kan worden kwalijk genomen dat hij moe was en dat zijn geheugen niet goed werkte, waardoor dit geen aanleiding kan zijn om een aantal vage verklaringen als ongeloofwaardig te betitelen. Hij stelt

dat zijn asielrelaas in ieder geval strookt met de realiteit, hetgeen de kern is van het verhaal. Hij meent dat verweerder telkens de kern van het asielrelaas over het hoofd heeft gezien. Hij wijst erop dat er geen ongerijmdheden in zijn relaas zitten en meent dat zijn relaas op precieze en coherente wijze werd gebracht zodat het ten onrechte als ongeloofwaardig werd bestempeld.

Met betrekking tot de dreigbrief merkt verzoeker op dat, aangezien hij zelf niet goed Arabisch kan lezen, hij op de vraag "specifiek te vertellen wat er in de brief stond" enkel kon antwoorden wat anderen die de brief hebben gelezen hem hebben verteld. Hij meent dat de boodschap dat hij zijn huis binnen 48 uur dient te verlaten duidelijk is en dat verweerder niet kan worden gevolgd waar die beweert dat hij er in zou slagen de inhoud van de dreigbrief duidelijk te schetsen. Hij stelt dat verweerder abstractie maakt van de *"alom gekende wrede handelswijze van de Sjiitische milities van Asa'eb Ahl Al Haq"* (hierna: AAH) waarbij veelal gebruik wordt gemaakt van dit soort dreigbrief die meestal niet ondertekend en gedateerd wordt maar wel een stempel dragen en waarvan de boodschap door burgers onmiddellijk wordt begrepen, eerder dan dat de specifieke inhoud belang zou hebben. Hij wijst erop verder op dat verweerder op de hoogte is van het feit dat personen die hebben samengewerkt met de Amerikanen een verhoogd risico lopen op vervolging. Hij stelt dat de sjiitische milities van AAH bijzonder veel macht hebben en in de wijk Hay al Ansar bijzonder actief zijn.

Met betrekking tot het alcoholgebruik van M. stelt verzoeker dat hij enkel kan antwoorden dat er een verbod is dat niet wegneemt dat ook leden van AAH wel degelijk alcohol drinken, *"bewering die zoals verweester wel weet, wel aansluit bij de realiteit"*. Ook de vraag of M. al dan niet alcohol heeft gedronken, raakt volgens verzoeker geenszins de kern van het asielrelaas.

Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn vertrek uit Irak herhaalt verzoeker dat hij de Arabische taal niet goed kan lezen en dat hij geen Engels kan. Hij stelt dat hij niet de gewoonte heeft om te reizen, waardoor hij het belang om bijvoorbeeld namen te onthouden, voor zover hij ze kan lezen, niet inziet. Hij stelt dat het vaststaat dat hij via Turkije is gevlucht. Dat hij zich zoveel maanden na zijn vlucht de naam van de plaats in Turkije waar hij is geland, niet kan vermelden, is volgens hem geen reden om aan zijn verhaal te twifelen. Hij wijst er tevens nogmaals op dat bepaalde vragen niet goed werden begrepen, *"zodat de vraag van welke woning hij dan wel is vertrokken weinig belang heeft. Overigens strookt zijn verklaring dat hij van de woning van zijn oom naar de luchthaven is vertrokken met het relaas dat hij na het vinden van de dreigbrief zijn eigen heeft verlaten."* Hij stelt dat hij heeft aangegeven waarom hij zijn originele paspoort niet kan voorleggen en dat hij daar niets aan kan toevoegen. Volgens hem zijn de omstandigheden van de vluchtelingen tijdens de overtochten alom bekend.

Aangaande de ontvoering van H. stelt verzoeker dat verweerder opnieuw de realiteit ter plaatse over het hoofd ziet, namelijk de terreur die door de sjiitische milities wordt verspreid. Het incident met K. toont volgens hem aan hoe gevaarlijk de toestand in Bagdad voor burgers is geworden. Van zodra de leden van de sjiitische milities vernemen dat iemand zich negatief over de milities heeft uitgelaten, wordt deze in het vizier genomen en bedreigd, hetgeen verzoeker, die bovendien met de Amerikanen samenwerkte, is overkomen. Verzoeker ziet niet in waarom de ontvoering van zijn zoon niet zou passen in de politiek van terreur en bedreiging vanwege de leden van AAH *"die op deze manier wel degelijk aangeven dat verzoeker bij een eventuele terugkeer in Irak zal worden vermoord."* Verzoeker is verwonderd dat de voorgelegde foto's niet echt zouden zijn en stelt dat hij *"toch geen foto's van zijn zoon waarop duidelijk te zien is dat de jongen mishandeld werd"* zou insceneren. Het ontvoeren van H. paste in het plan van de milities om verzoeker te laten opduiken en terugkeren om hem dan te kunnen doden, zo stelt verzoeker. Dat zijn familieleden nadien met rust werden gelaten hoeft volgens hem niet te verbazen aangezien zij sjiieten zijn.

Voorts voert verzoeker aan dat hij in de absolute onmogelijkheid is om de bescherming van zijn land van herkomst in te roepen. Hij stelt als volgt: *"Uit de informatie die verweester aan het administratief dossier toevoegt, blijkt dat de sjiitische milities veel macht hebben in de Iraakse hoofdstad en in het bijzonder in de wijk waar 'Alsayedia'. Van zijn familieleden vernam verzoeker dat het ene incident na het andere zich er voordoet en verschillende kennissen net als hij noodgedwongen zijn moeten vluchten. De aanwezigheid van de sjiitische milities doet verzoeker vrezen voor een terugkeer naar Irak."*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift als volgt:

"Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoekers. Er is geen twijfel over het feit dat verzoekers afkomstig zijn uit Irak, Bagdad.

Ongemotiveerde wijziging van het beleid van verweerster

Tot begin september 2015 kregen kandidaat-vluchtelingen die geboren en getogen waren in Bagdad steevast de subsidiaire beschermingsstatus omdat geoordeeld werd:

[...]

Op 3 september 2015 heeft verweerster beslist om de beslissingen met betrekking tot asielzoekers van Bagdad en omstreken te bevriezen met oog op een bijkomend onderzoek van de actuele veiligheidssituatie.

Op 14 oktober 2015 werd geoordeeld:

[...]

(<http://www.cgrs.be/en/news/cgrs-iraq-policy-no-more-freezing-decisions-bagdad#sthash.NDX4XAUO.dpuf>)

Uit het rapport aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad dd. 6 oktober 2015 blijkt echter dat de actuele veiligheidssituatie niet in gunstige zin gewijzigd is ten opzichte van augustus 2015.

[...]

(administratief dossier van verweerster, 'COI Focus, Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad', Cedoca, 6 oktober 2015, pagina's 11-13)

Daarnaast wordt ook gesteld dat de burgers effectief doelwit zijn van het geweld.

[...]

(administratief dossier van verweerster, 'COI Focus, Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad', Cedoca, 6 oktober 2015, pagina 14)

Gelet op deze informatie, is de wijziging van het beleid van verweerster niet te verantwoorden. Hoe kan verweerster per 14 oktober 2015 beslissen dat de actuele veiligheidssituatie niet meer als willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet kan beschouwd worden, indien uit objectieve gegevens blijkt dat de aanslagen en het aantal burgerslachtoffers (doden en gewonden) constant is gebleven.

De plotse koerswijziging van verweerster is wellicht eerder te verklaren door de grote getale Iraakse vluchtelingen die sinds augustus 2015 naar ons land vluchtten én de politieke visie dat de "quota" voor Iraakse vluchtelingen bereikt is.

Nog voor het onderzoek van Cedoca werd afgerond, heeft de heer Theo FRANCKEN, Staatssecretaris voor Migratie, een rondschrĳven gestuurd naar alle Irakezen, waarin staat te lezen:

[...]

Nog voor het onderzoek van Cedoca werd afgerond, werden Iraakse asielzoekers ingelicht omtrent het resultaat die komen zou. Het indienen van hun asielaanvraag dan wel de verderzetting van hun asielpcedure werd Iraakse asielzoekers ontraden.

Ten gevolge van deze brief hebben meerdere Iraakse asielzoekers hun hoop op een positieve beslissing verloren. Daarenboven werden/worden ze al bij de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met een willekeurig beleid (het al dan niet gehoord worden, het al dan niet doorsturen van hun dossier naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), dat tot frustratie en wanhoop leidde/leidt.

Dit gewijzigde politieke beleid – het viseren van de Iraakse asielzoekers, de ontradingscampagne – heeft vruchten afgeworpen. Meerdere Iraakse asielzoekers zijn vrijwillig teruggekeerd naar Bagdad. Iedere asielzoeker heeft echter zijn eigen persoonlijke reden om enerzijds asiel aan te vragen en anderzijds afstand te doen van hun asielaanvraag. In het administratief dossier van verweerster is geen informatie met betrekking tot deze redenen van afstand van asielaanvraag terug te vinden. Waarom zijn de Iraakse asielzoekers vrijwillig teruggekeerd? Omdat ze hun familie misten en omdat ze geen hoop op een positieve beslissing meer hadden? Omdat ze een andere oplossing tot veilig leven zouden zoeken? Omdat ze in de nabijheid van een ziek familielid wilden zijn? Omdat ze gewoon met de vluchtelingenstroom zijn meegekomen zonder een echte reden voor hun vlucht? Omdat ze zelf tot de milities behoren die gewoon even Europa wilden bezoeken? Zonder informatie over de persoonlijke redenen van de vrijwillige terugkeerders, kan niet aanvaard worden dat dit 'een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffers te zijn van willekeurig geweld.'

De politiek had reeds op 22 september 2015 een beslissing genomen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moest volgen. Ondanks het feit dat werd vastgesteld dat het aantal burgerslachtoffers in 2015 constant is gebleven, moest het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen ten aanzien van Iraakse asielzoekers afkomstig uit Bagdad anders motiveren in die zin dat er geen bescherming meer geboden wordt op grond van het nog steeds aanhoudende willekeurig geweld.

[...]

Is voor een wijziging in het asielbeleid geen ware wijziging in de veiligheidssituatie noodzakelijk? Neigt een plotse wijziging van het asielbeleid zonder wijziging in de veiligheidssituatie niet naar willekeur?

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat 'het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen'. Dit argument kan de beslissing tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet ondersteunen. Uit het rapport 'COI Focus, Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad' van Cedoca dd. 6 oktober 2015 blijkt immers dat 'zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbare leven in de stad niet stil (viel)' (pagina 20). **Het niet stilvallen van het openbaar leven is aldus geen parameter voor de veiligheidssituatie en de risico's voor de burgers in Bagdad, Irak.**

De Belgische asielinstanties moeten in principe in alle objectiviteit en in alle onafhankelijkheid kunnen oordelen of een persoon al dan niet internationale bescherming behoeft, of er in een bepaalde regio al dan niet sprake is van willekeurig geweld. De beslissing van verweerster dd. 14 oktober 2015 kan niet objectief en onafhankelijk genoemd worden, verweerster voert het politieke beleid van staatssecretaris Theo Francken uit, zijnde een beleid dat er op gericht is de vluchtelingenstroom vanuit Irak naar ons land stop te zetten (cf. brief dd. 22 september, boodschappen via facebook), hoewel Irakezen uit Centraal-Irak nood hebben aan een beschermingsstatus.

Hoeveel dodelijke burgerslachtoffers dienen er gemiddeld per dag te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers?

De veiligheidssituatie in de stad Bagdad

Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat verweerster Bagdad niet meer als een stad beschouwt alwaar willekeurig geweld heerst, hoewel aan de hand van objectieve rapporten kan vastgesteld worden dat Bagdad de gevaarlijkste stad is in Irak. In de Iraakse hoofdstad vallen de meeste burgerslachtoffers.

[...]

(stuk 6, 'Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes', Bundesamt für Migration und Flüchtlinge', dd. 7 september 2015)

[...]

(stuk 7, 'Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes', Bundesamt für Migration und Flüchtlinge', dd. 5 oktober 2015)

[...]

(stuk 8, 'Gruppe 22 – Informationszentrum Asyl und Migration, Briefing Notes', Bundesamt für Migration und Flüchtlinge', dd. 2 november 2015)

[...]

(stuk 9, 'Second report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015)', Security Council of the United Nations, dd. 26 januari 2016)

[...]

(stuk 10, 'Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015', Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights et UNAMI, dd. 5 januari 2016)

Vele persberichten tonen het dagelijkse geweld in de Iraakse hoofdstad aan. Dagelijks vallen er gewonden en/of doden bij daden van terreur, sektarisch geweld, criminele daden...

Hoeveel burgerslachtoffers dienen er gemiddeld per dag te vallen alvorens kan gesproken worden over een verhoogd risico voor burgers?"

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vijf rapporten (stukken 3-7).

Per drager brengt verweerder op 17 oktober 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016, de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van 12 juli 2016 en het document "Irak – Vrijwillige terugkeer" van 24 juni 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij in het kader van zijn werkzaamheden als chauffeur voor een internationaal bedrijf dat leningen verstrekt aan burgers, werd bedreigd door leden van de sjitische militie AAH aangezien hij zijn buurman, wiens neef lid is van deze militie, weigerde te helpen met zijn aanvraag voor een lening. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt wel degelijk voor CHF International te hebben gewerkt, minstens niet voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, (ii) zijn verklaringen over de problemen met zijn buurman en de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen chronologisch niet met elkaar in overeenstemming zijn te brengen, (iii) zijn verklaringen over de procedure die zijn buurman zou dienen te doorlopen om een lening te verkrijgen bij CFH International evenmin aannemelijk zijn, (iv) zijn verklaringen over de voorgelegde dreigbrief vaag zijn, (v) het niet geloofwaardig is dat de neef van zijn buurman als lid van de sjitische militie AAH alcohol zou drinken, (vi) zijn verklaringen over zijn reisweg tegenstrijdigheden en onaannemelijke vaagheden bevatten, (vii) zijn verklaringen over de ontvoering van zijn zoon ongeloofwaardig en onlogisch zijn, (viii) buiten de ontvoering van zijn zoon een week na zijn vertrek, zijn familieleden verder geen problemen hebben gekend, en (ix) de door hem voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt zijn tewerkstelling voor CHF International aannemelijk te maken. Het feit dat verzoeker ter staving van deze tewerkstelling een vals stuk voorlegt, doet op zich reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde tewerkstelling. De voorgelegde werkbadge (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) bevat immers meerdere fouten tegen de Engelse spelling en dit voor een Amerikaans bedrijf. Dat het niet ongevoel is dat er spelfouten worden gemaakt bij de vertaling van het Arabisch naar het Engels, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, is niet relevant, aangezien het om een Amerikaans bedrijf gaat zodat niet kan worden ingezien waarom er überhaupt een vertaling van het Arabisch naar het Engels zou zijn nodig geweest bij de opmaak van de badges. Het voorgaande klemmt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat de naam van dit bedrijf in 2012 veranderde van CHF International naar Global Communities. Aangezien verzoeker verklaart dat de badge jaarlijks vernieuwd dient te worden, kan niet worden ingezien waarom deze badge nog steeds de oude benaming van het bedrijf vermeldt. Dat de badge geldig was tot oktober 2015 doet hieraan geen afbreuk. Indien een bedrijf van naam verandert, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij de naamswijziging ook doorvoert op de badges van het personeel, temeer daar uit de informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat de nieuwe en de oude naam nog tot twee jaar na het bericht van 15 oktober 2012 zullen worden gebruikt zodat kan worden aangenomen dat nadien vanaf oktober 2014 enkel de nieuwe naam wordt gebruikt. Dat verzoeker zelf de nieuwe naam nooit vermeldde (zie *infra*) doet hier eens te meer afbreuk aan. Hier voegt zich nog aan toe dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat valse, Iraakse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan sowieso al danig relativeert.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor steeds de namen CHF en Vitas gebruikt ter aanduiding van zijn beweerde werkgever, terwijl, zoals hiervoor gesteld, de naam van het bedrijf in 2012

veranderde in Global Communities. Dat verzoeker nooit melding maakte van de nieuwe naam is op zijn minst een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde tewerkstelling bij dit bedrijf. Dit klemt des te meer daar verzoeker er zelfs niet in slaagt te verklaren waarvoor de letters "CHF" of van zijn afdeling "ACSI" staan, en evenmin of het om een bedrijf gaat dat winst wil maken dan wel een ngo. Dat verzoeker het Engels niet machtig is en niet goed Arabisch kan lezen en dat hij enkel chauffeur was en zich niet bezig hield met de administratie van het bedrijf, is op zich geen afdoende verklaring voor deze gebrekkige kennis. Verzoeker wist tijdens zijn gehoor immers wél de procedure te omschrijven die zijn buurman zou dienen te doorlopen voor het aanvragen van een lening. Het feit dat deze omschrijving op zich niet aannemelijk is (zie *infra*) neemt niet weg dat verzoeker deze verklaringen heeft afgelegd. Indien hij de procedure voor het aanvragen van een lening kan uitleggen, weze het dan op een ongeloofwaardige wijze, kan des te meer worden verwacht dat hij weet waarvoor de letters "CHF" en "ACSI" staan en of het bedrijf al dan niet een winsttoegmerk heeft, *quod non in casu*.

Gezien het voorgaande besluit de commissaris-generaal terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij CHF International/Vitas/Global Communities, zodat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met zijn buurman en de sjitische militie AAH die uit deze tewerkstelling zouden zijn voortgevloeid.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt als volgt:

"Ook legt u tijdens uw gehoor op het CGVS verschillende tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal dagen dat tussen de vraag van uw buurman om hem te helpen met de procedure voor de lening, en de uiteindelijke dreigbrief zat. Allereerst verklaart u dat uw buurman K. op 1 juli 2015 naar u gekomen is met de vraag hem te helpen een lening te verkrijgen. U heeft hem gezegd dat hij de normale procedure moest volgen en 5 dagen later kreeg hij bericht van de supervisor van CHF dat zijn aanvraag geweigerd werd, waarna hij naar u gekomen is om te vragen of u als voogd voor zijn project wou optreden. U weigerde, waarna hij u met de dood bedreigde. Op 5 juli 2015 vond u de dreigbrief onder de ruitenwisher van uw auto (CGVS, p.9). Specifiek gevraagd wanneer K. naar u gekomen is om voogd te worden van zijn project, antwoordt u dat dit gebeurde 6 dagen nadat hij voor de eerste keer naar u gekomen was (CGVS, p.11). Dit wil zeggen dat K. naar u thuis is gekomen op 6 of 7 juli 2015 om te vragen of u voogd zou willen worden. Gevraagd hoeveel dagen nadat u geweigerd hebt voogd te worden van K. u de bedreiging gekregen heeft, verklaart u eerst 6 dagen, waarna u uzelf corrigeert en zegt dat het slechts 5 dagen zijn (CGVS, p.11). Gezien dit resulteert in een totaal van 11 dagen die tussen het eerste verzoek op 1 juli 2015 en de uiteindelijke dreigbrief zitten, en u verklaart dat u de dreigbrief op 5 juli 2015 kreeg, moet vastgesteld worden dat u hier incoherente verklaringen aflegt. Gevraagd of u nog eens kon verduidelijken wanneer alles gebeurd is, verklaart u dat K. op 1 juli naar u gekomen is, dat hij de dag erna de aanvraag heeft gedaan, dat op diezelfde dag onderzocht werd of het dossier in orde was, dat op de derde dag het tweede onderzoek gedaan werd en dat hij op de 4de juli een weigering heeft gekregen en naar u is gekomen en dat op de 5de de dreigbrief is gekomen (CGVS, p.11). Nadat u geconfronteerd werd met uw opeenvolgende inconsistente verklaringen, kan u enkel zeggen dat het gebeurd is zoals u gezegd heeft, van 1 juli tot 5 juli (CGVS, p.11). Het vasthouden aan één versie van de feiten, zonder een uitleg te geven vanwaar dit verschil komt, is echter geen afdoende verklaring om deze incoherenties op te heffen."

Waar verzoeker stelt dat deze vaststellingen niet relevant zijn en niet raken aan de kern van zijn asielrelaas, dient erop gewezen dat deze vaststellingen wel degelijk raken aan de kern van zijn relaas en dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert waarom hij deze vaststellingen niet relevant acht. Dat er tijdens het gehoor sprake zou zijn geweest van "miscommunicaties" en dat hij de vragen niet altijd juist heeft begrepen, is niet meer dan een blote *post factum*-verklaring. Er werd verzoeker bij aanvang van zijn gehoor gevraagd problemen met de tolk te melden, zodat zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij *"geen incident(en) heeft willen maken"* hieromtrent geen verschoning biedt voor het feit dat hij zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor verklaarde dat hij de tolk en de vragen goed had begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 18). Dat met het begrip "tijd" minder precies wordt omgegaan in Irak dan in België, is opnieuw een blote *post factum*-verklaring, aangezien verzoeker evenmin hiervan melding maakte wanneer hem werd gevraagd naar de precieze data van de door hem voorgehouden gebeurtenissen. Niets weerhield verzoeker ervan op te merken dat hij deze niet goed in de tijd kan situeren omwille van het feit dat tijdsbepaling in Irak minder relevantie zouden hebben, doch hij liet na dit te doen. Waar verzoeker stelt dat hij getraumatiseerd is, dient opgemerkt dat hij geen enkel medisch of psychologisch attest neerlegt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen (hierna: CGVS), blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Uit de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat er *in casu* wel degelijk sprake is van ongerijmdheden in de door verzoeker afgelegde verklaringen. Daarbij dient er bovendien op gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Daarbij komt dat de verklaringen die u aflegt omtrent de procedure die K. doorliep om een lening te bekomen, onwaarschijnlijk genoemd kunnen worden. U spreekt namelijk de eerste keer over een termijn van 14 dagen voordat CHF het resultaat laat weten aan de aanvrager van een lening (CGVS, p.5). Daarna spreekt u over een verkorte procedure waarbij op 5 dagen het resultaat gecommuniceerd kan worden (CGVS, p.11). U spreekt echter in het geval van K. van een procedure die op 3 dagen afgewerkt werd. U zegt namelijk zelf dat K. de dag nadat hij bij u geweest is de lening aangevraagd heeft (CGVS, p.11). Gezien het die dag 2 juli 2015 zou zijn geweest en hij op 4 juli antwoord heeft gekregen en waarbij u verklaart dat hij een papier had waarop stond dat zijn aanvraag geweigerd werd toen hij naar u kwam (CGVS, p.11), moet opgemerkt worden dat het onwaarschijnlijk is dat in die 3 dagen zo'n ingewikkelde administratieve procedure zich kan voltrokken hebben. U verklaart namelijk dat met de snelle procedure onmiddellijk contact wordt opgenomen met Hilla in Babylon, Irak, en het hoofdkantoor in Libanon (CGVS, p.11). Zelfs met de moderne technologieën waarbij communicatie snel verloopt, is het onwaarschijnlijk dat het indienen van een aanvraag, de verwerking van die aanvraag, het onderzoek naar de aanvraag van die lening, de communicatie met Hilla en Libanon en het communiceren via papieren drager van de weigering met de aanvrager, op 3 dagen zou gebeuren. Dit in combinatie met bovenstaande tegenstrijdigheden maakt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aangezien de aanleiding van deze vervolgingsfeiten uw werk bij CHF en de aanvraag van een lening door uw buur is."

Verzoekers bewering dat hij verplicht was om te antwoorden op de hem gestelde vragen over de procedure die zijn buurman zou dienen te doorlopen voor het aanvragen van een lening, kan geenszins worden bijgetreden. Van bij de aanvang van zijn asielprocedure werd verzoeker immers op het hart gedrukt dat hij steeds de waarheid dient te vertellen. Indien verzoeker de procedure voor het aanvragen van een lening niet kent, weerhield niets hem ervan dit te zeggen en blijkt nergens uit het gehoorverslag dat verzoeker werd gedwongen of verplicht om valse verklaringen af te leggen.

Aangaande de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Daarbij komt dat u enkel vage verklaringen kan afleggen omtrent de dreigbrief die u verklaart ontvangen te hebben nadat uw buurman u om hulp zou gevraagd hebben. U verklaart dat in de dreigbrief staat dat u uw huis moet verlaten binnen de 48 uur (CGVS, p.10). Later in het gehoor, wanneer u gevraagd wordt om zo specifiek mogelijk te vertellen wat er in de brief staat, verklaart u dat er iets in stond over bedrijven en de Amerikanen en over 48 uur (CGVS, p.17). U gaf weliswaar aan dat u moe bent, dat uw geheugen niet zo goed werkt en dat u reeds 7 maanden hier bent. Bovendien kan u niet zo goed Arabisch lezen (CGVS, p.17). Ook dit is geen verklaring voor de vaagheden omtrent uw verklaringen betreffende de inhoud van de dreigbrief. U verklaart namelijk dat u alles verteld heeft tegen uw vrouw en broer (CGVS, p.9) en dat uw broer de bedreiging gelezen heeft (CGVS, p.12). Aangezien zowel uw broer, waarvan u verklaart dat hij economie studeert (CGVS, p.12), als uw vrouw, op de hoogte was van de dreigbrief, en uw broer hem gelezen heeft, moet u toch logischerwijs in staat zijn duidelijker te schetsen wat de inhoud van de brief juist is."

De dreigbrief die u voorlegt, en die u verklaart gekregen te hebben, versterkt enkel bovenstaande analyse. De brief bevat enkel een stempel maar geen datum en persoonlijke handtekening. Hierdoor valt zo'n brief makkelijk te vervalsen en kan er dus geen waarde aan gehecht worden. Door bovenstaande bevindingen kunnen uw verklaringen over de dreigbrief, die een belangrijk deel uitmaakt van uw asielrelaas, in twijfel getrokken worden."

Daarbij dient opgemerkt te worden dat documenten op zich niet het vermogen hebben de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten."

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij enkel kon weergeven hetgeen anderen hem over de inhoud van de dreigbrief hebben verteld omdat hij zelf niet goed Arabisch kan lezen, dient erop gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van bedreigingen van een sjiitische militie en ter staving hiervan een dreigbrief voorlegt, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker tracht zich terdege te informeren over deze bedreigingen en over de inhoud van de door

hem voorgelegde stavingsstukken. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de voorgelegde dreigbrief overeenstemt met de dreigbrieven die AAH meestal gebruikt. Dat de specifieke inhoud van de dreigbrief geen belang heeft omdat de boodschap duidelijk is, kan geenszins worden aangenomen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat iemand die een dreigbrief ontvangt van een sjitische militie in Irak alles in het werk stelt om te achterhalen waaruit de bedreiging precies bestaat en van waar en/of van wie de bedreiging juist afkomstig is, *quod non in casu*. Dat verzoeker heeft samengewerkt met de Amerikanen, werd hoger reeds ongeloofwaardig bevonden.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht als volgt met betrekking tot het beweerde alcoholgebruik van verzoekers buurman en diens neef:

“Bovendien zijn ook de verklaringen die u aflegt in verband met M., de neef van uw buurman K., op zijn minst onwaarschijnlijk te noemen. U verklaart namelijk dat uw buurman K. het goed kon vinden met zijn neef M. die lid was van AAH (CGVS, p.10). Daarbij verklaart u dat ze samen alcohol dronken, wat verboden was in Najaf (CGVS, p.16). Het kan echter bevreemdend genoemd worden dat een lid van AAH, een streng Sjiitische militie, alcohol drinkt en dit algemeen geweten is. Informatie beschikbaar op het CGVS, stelt namelijk dat AAH de doctrine van de Sjiitische Sadr beweging publiek wil afdwingen. Moqtada al-Sadr zelf, staat bekend als zijnde een radicale Sjiitisch geestelijke die een bevel heeft geschreven waarin negen misdaden staan die strafbaar zijn met de doodstraf, waaronder alcohol verkopen. Dit omdat het drinken van alcohol verboden is volgens de Islamitische theologen, aangezien alcohol het bewustzijn van een gelovige verzwakt. Gezien de sjiitische milities verdacht worden van verschillende voorvallen waarbij winkels waar alcohol verkocht wordt, vernietigd werden (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), is het opmerkelijk dat M. lid zou zijn van zo'n militie. Geconfronteerd hiermee, zegt u dat het normaal is. Dat iedereen daar drinkt en dat het door de nieuwe regering is, dat het verboden is om te drinken (CGVS, p.17). Deze uitleg biedt echter geen verklaring waarom een streng Sjiitische militie, die tegen alcohol is, zou toelaten dat één van zijn leden openlijk (u bent er namelijk van op de hoogte) drinkt. Gezien uw verklaringen omtrent M., en bij uitbreiding AAH, de kern uitmaken van uw asielrelaas, doet dit verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.”

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan de blote en niet-gestaafde bewering dat *“dit verbod er wel is doch niet wegneemt dat ook leden van AAH milities wel degelijk alcohol drinken, bewering die zoals verweerster wel weet, wel aansluit bij de realiteit”*. Verder raken deze motieven eveneens aan de kern van zijn asielrelaas. Immers, indien verzoekers buurman en diens neef werkelijk alcohol dronken op de wijze die verzoeker beschrijft, kan geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat de neef van verzoeker lid is van de sjitische militie AAH en bijgevolg evenmin aan zijn bewering dat hij door toedoen van zijn buurman en diens neef problemen zou kennen met deze militie.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht als volgt aangaande verzoekers reisweg:

“Ook uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Irak doen de wenkbrauwen fronsen. Allereerst legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de plek vanwaar u naar de luchthaven zou vertrokken zijn. U verklaart namelijk eerst als antwoord op de vraag vanuit welk adres u bent vertrokken uit Irak dat dit Hay Al Ansar is. Gevraagd of dit van uw eigen woning is, antwoordt u dat dit inderdaad het geval is en dat u vandaar naar de luchthaven in Najaf bent gegaan (CGVS, p.7). Nadien verklaart u echter dat u niet van uw eigen huis vertrokken bent, maar van het huis van uw oom, dat 5 minuten verwijderd ligt van uw eigen huis (CGVS, p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat het onmogelijk is dat u van uw eigen huis vertrokken bent, aangezien u na 7 juli 2015 naar het huis van uw oom gegaan bent (CGVS, p.15). Dit is echter geen afdoende verklaring. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten heft de aangehaalde discrepantie niet op.

Daarbovenop kan het erg onwaarschijnlijk genoemd worden dat u niet weet naar welke stad in Turkije u gevlogen bent. U verklaart namelijk dat u niet weet waar het juist was, dat het de eerste keer was dat u in Turkije was en dat u niet goed Engels kan lezen (CGVS, p.7-8). Gevraagd waar u uw tickets geboekt heeft, antwoordt u dat u ze in een kantoor van een reisbureau geboekt heeft. Gezien het vertrek uit uw land van herkomst zo'n drastische en ingrijpende beslissing was, kan er van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte bent van de reis die u afgelegd heeft, zeker aangezien Turkije uw eerste bestemming was na uw vertrek uit Irak. Het feit dat u geen Engels kan spreken of lezen, kan allermindst een verklaring vormen aangezien u een ticket geboekt heeft bij een reisbureau, waarbij u logischerwijs toch een uitleg zou krijgen in het Arabisch over wat er exact voor u geboekt werd.

Het feit dat u de Belgische asielinstanties uw originele paspoort niet voorlegt, roept ten slotte vragen op. U verklaart dat u uw paspoort in zee gevallen is met het over boord gooien van de bagage nadat de boot water begon te maken (CGVS, p.6). Het kan op zijn minst onwaarschijnlijk genoemd worden dat u zo'n belangrijk identiteitsdocument zomaar in uw bagage steekt en deze dan nog overboord gooit. Dit

doet vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt om zo het werkelijke moment van uw vertrek uit Irak, de manier waarop u gereisd heeft, het eventueel bezit van een visum of een verblijf in een derde land te verbergen. Dit doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid."

Verzoeker kan de voorgaande vaststellingen niet verklaren door er louter op te wijzen dat hij niet goed Arabisch kan lezen, geen Engels kent en niet gewoon is om te reizen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in staat is om op een doorleefde en coherente wijze te vertellen hoe zijn reisweg is verlopen. Het feit dat hij niet gewoon is om te reizen, zou net een extra indicatie moeten zijn dat de impressies die hij tijdens zijn reis op deed, in zijn geheugen zijn gegrift daar ze een afwijking vormen op zijn dagelijks leven. Hoger werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bepaalde vragen niet goed zou hebben begrepen of dat er sprake zou zijn geweest van "miscommunicatie". Verder kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift lijkt te insinueren dat zijn eigen woning en die van zijn oom dezelfde zijn. Tijdens zijn gehoor maakte hij hier immers een duidelijk onderscheid tussen door te stellen dat het huis van zijn oom vijf minuten verwijderd is van zijn eigen woning. Dergelijke gekunstelde *post factum*-verklaringen doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Betreffende zijn paspoort weerlegt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande niet en kan nog worden toegevoegd dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker wel een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort kan voorleggen en dat dit dus niet in zijn bagage zat, terwijl zijn origineel paspoort gezonken zou zijn omdat dit wel in zijn bagage zat. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker net zijn origineel paspoort zou bijhouden en niet in zijn bagage zou steken en dat een eventuele kopie ervan, aangezien dit van minder belang is, met minder omzichtigheid zou worden behandeld.

Wat betreft de beweerde ontvoering van verzoekers zoon H. wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Ook aan uw verklaringen omtrent de ontvoering van uw zoon H. kan weinig geloof gehecht worden. Meer bepaald zijn uw verklaringen dat K. H. ontvoerd zou hebben weinig aannemelijk. U verklaart namelijk dat K. geen lid is van AAH. Gezien u aangeeft dat u vreest dat uw familie opgepakt zou worden door AAH (CGVS, p.3), is het bijgevolg vreemd dat K., waarvan u toch verklaart dat hij een slechte reputatie had, niemand hem wilde, hij altijd dronken was en vaak problemen met de politie had (CGVS, p.13), uw zoon zou ontvoeren en deze foto's naar uw familie zou doorsturen. Verder mist de ontvoering en de daaropvolgende bedreiging elke vorm van logica. U verklaart namelijk dat ze uw huis opeisten omdat ze u tegen wilden werken en u wilden vernederen (CGVS, p.13) en dat ze de foto's van de ontvoering van uw zoon opstuurden met de boodschap dat ze uw oudste zoon gingen vermoorden indien u niet zou terugkeren (CGVS, p.16). Het komt echter onwaarschijnlijk over dat AAH u eerst zou weggagen uit uw eigen huis, om u daarna op te roepen om terug te keren om u te vermoorden. Gevraagd hiernaar, verklaart u dat het resultaat was dat ze u wilden vermoorden, daarom dat ze al die stappen doorlopen hebben (CGVS, p.18). Er kan echter verwacht worden van een organisatie met een bepaald niveau van professionaliteit zoals AAH, dat als ze u zouden vermoorden, ze dan niet al die omslachtige stappen zouden uitvoeren.

Daarbovenop speelde de ontvoering van H. zich af een week na uw vertrek (CGVS, p.15). Gezien u ondertussen na uw vertrek op 24 augustus 2015 reeds 9 maanden in België bent, kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat er zich sindsdien geen problemen meer hebben voorgedaan voor uw familie aangezien u de boodschap kreeg dat als u niet zou terugkeren, uw oudste zoon dan vermoord zou worden (CGVS, p.16). U verklaart namelijk dat het goed met hen gaat en dat ze geen persoonlijke problemen meer hebben gehad (CGVS, p.4). Bovendien vernoemt u in het verdere gehoor geen enkele keer dat uw familie nog problemen zou gehad hebben omwille van de ontvoering.

Aangezien er al geen geloof gehecht kon worden aan de aanleiding van uw problemen (cf. supra) en uw vage en onwaarschijnlijke verklaringen omtrent de ontvoering van H., kan er evenmin geloof gehecht worden aan de ontvoering van uw zoon H. door K..

De 5 foto's van de ontvoering van uw zoon hebben geen invloed op de analyse die hierboven werd uitgevoerd. Foto's zijn namelijk makkelijk te ensceneren. Bovendien bevatten de door u voorgelegde foto's geen indicatie van de omstandigheden waarin ze gemaakt werden, laat staan enige indicatie dat uw zoon M. ze van K. zou hebben verkregen."

Er dient vastgesteld dat verzoeker aanvoert dat het incident met K. en de ontvoering van zijn zoon H. volgens hem aantonen hoe gevaarlijk de toestand voor burgers van Bagdad is geworden, terwijl hij nergens doorheen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS heeft aangehaald van Bagdad afkomstig te zijn. Integendeel, in onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij afkomstig is uit de provincie Najaf (verzoekschrift, p. 2-3). Uit een verdere lezing van het verzoekschrift kan niet worden afgeleid dat het hier om een eenmalige materiële vergissing gaat, aangezien verzoeker in de rest van zijn verzoekschrift eveneens verwijst naar Bagdad. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar

de algemene situatie in Bagdad en de stukken die hij hieromtrent bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 3-7) teneinde zijn asielrelaas alsnog aannemelijk te maken. Hetzelfde geldt overigens waar verzoeker stelt dat hij van familieleden vernam dat er zich het ene incident na het andere voordoet en dat verschillende kennissen noodgedwongen zijn moeten vluchten. Bovendien is een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon sowieso niet voldoende teneinde zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Verder kan niet worden ingezien waarom het ondenkbaar zou zijn dat de foto's door verzoeker geënceneerd kunnen zijn. Evenmin toont verzoeker aan waarom zijn familieleden zouden worden met rust gelaten louter omdat zij sjiieten zijn.

Voorts voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen het volgende pertinente motief in de bestreden beslissing, dat bijgevolg als vaststaand wordt beschouwd:

"De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande analyse niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw woonkaart, uw huwelijksakte, de identiteitsbewijzen van uw familie en het bewijs dat het huis op naam van uw vrouw staat, tonen enkel uw identiteit, de identiteit van uw familie en de eigendomsrechten van het huis waar u woonde. Deze gegevens worden echter niet in vraag gesteld."

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in verweerders aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie Najaf] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffer in de hele provincie is

vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal- Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat."

De informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt heeft geen betrekking op de zuidelijke provincies van Irak en is dan ook niet van aard aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, alsook de bij verweerders aanvullende nota gevoegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) onjuist of achterhaald zou zijn. De hiervoor geciteerde analyse wordt bijgevolg door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER